

[A. C. Normann.]

sionsregler, herunder overgangsbestemmelserne, som tidligere har været drøftet i begge ting.

Med hensyn til lovforslaget om udøvelse af jordemodergerning — i lovforslaget bruger man både ordet „gerning“ og ordet „kald“ — kan der måske være grund til parentetisk at nævne § 12, der siger — med formandens tilladelse vil jeg gerne komme med et kort citat —:

„Som betaling for sin bistand kan en jordemoder ikke fordrø mere, end hvad der er rimeligt.“

Jeg lagde mærke til, at den højtærede minister med seriositet fremhævede denne paragraf. Hvis jeg spurgte den højtærede minister om, hvad en rimelig betaling er, eller hvorfor paragraffen overhovedet er blevet medtaget i lovforslaget, hvad jeg aldeles ikke spørger om, men hvis jeg spurgte om det og ministeren så svarede mig, at den eneste grund var den, at den ingen skade kan gøre, er jeg for min del ganske enig med den højtærede minister deri.

For distriktsjordemødre er taksterne hidtil blevet fastsat af indenrigsministeriet, vistnok for 5 år ad gangen. For sygekassemedlemmer fastsættes taksterne ved forhandling mellem sygekasserne og distriktsjordemødrenes foreninger, og disse takster er i København 81 kr. 90 øre, i købstæderne 69 kr. 10 øre og i det øvrige land 57 kr. 60 øre. Disse takster gælder også for transpatienter, som kommunerne skal betale for. Derimod har privatpraktiserende jordemødre hidtil anvendt en ved gammel praksis fastlagt takst, der udgør 1 pct. af patientens eller ægtefællens skattepligtige indkomst. Det kan måske nok være rimeligt at tage hele dette spørgsmål op til nærmere drøftelse, men jeg skal for min part ikke insistere på udvalgsbehandling, hvis ærede medlemmer ikke ønsker det. I det radikale venstre er vi som sagt indstillet på en villig behandling af begge lovforslagene.

Niels Kr. Nielsen: De to lovforslag, som her er til behandling, kan ikke danne grundlag for, at man kaster sig ud i en stor politisk debat. Det er en række saglige spørgsmål, der skal løses, en opgave, der skal klares på den bedste og den mest hensigtsmæssige måde.

Den højtærede minister har gennemgået lovforslagene udførligt, og da jeg nødig vil

gentage, hvad der hidtil er sagt af de ærede ordførere, skal jeg afholde mig fra at fremkomme med mange bemærkninger. Det eneste, som jeg synes der er nogen grund til for mig at gøre nogle bemærkninger om, er § 13 i lovforslaget om distriktsjordemødre. Paragraffen omhandler de problemer, som knytter sig til fordelingen af udgifterne mellem staten og kommunerne, og blev også nævnt af det ærede medlem hr. Marius Buhl.

Indtil 1914 var det kommunerne, der afholdt de med distriktsjordemoderlovgivningen forbundne udgifter, men siden har staten overtaget en større og større part af disse udgifter. I det forslag, som det nedsatte udvalg har udarbejdet, og som blev fremsat i landstinget, var det foreslået, at en fjerdedel af lønningerne skulle refunderes af statskassen. Dette forslag er nu i landstinget blevet ændret til, at statskassen skal udrede halvdelen. Når jeg gør nogle bemærkninger i den anledning, er det, fordi jeg føler trang til at advare mod en udvikling, som ofte kritiseres fra flere sider, hvorefter kommunerne gennem refusionsordninger lader andre betale de udgifter, de selv giver anledning til. Denne bestemmelse er udtryk for noget tilsvarende. Det er staten, der påtager sig en større del af udgifterne til jordemoderlønninger o. s. v. Jeg skal ikke komme nærmere ind på, at det betyder en flytning af skatten fra ejendomsskatterne over til personlige skatter og indirekte skatter — det har jeg gjort før ved andre lejligheder, og her er der jo tale om forholdsvis små beløb —, men det, jeg synes der er grund til at nævne i denne forbindelse, er, hvad den forøgede refusion fra staten vil kunne føre med sig. Jeg tror ikke, at man ligefrem vil rutte med penge til distriktsjordemødre, slet ikke, men der er dog grund til at påpege, at medens tidligere jordemødrene skulle befordres med hest og vogn, har de befordringsmidler, vi har i dag, bilerne, skabt mulighed for, at man på et forsvarligt grundlag kan nedlægge, omlægge eller sammenlægge de mindre jordemoderdistrikter, uden at der derved sker en forringelse for dem, der trænger til fødselshjælp, og sådan set vil de større tilskud fra staten nærmest få til følge, at denne forskydning, denne rationalisering, om man må bruge det udtryk, selv når den kan ske på et sundt og forsvarligt grundlag, ikke vil kunne fremmes.

Løvrigt er det min opfattelse efter at have